

[Indenrigsministeren.]

16 for Frederiksbergs Vedkommende i højere Grad end det københavnske Tal nærmer sig det rigtige. Og af en ganske bestemt Grund, nemlig den, at da Forslaget til Huslejeloven igen blev forelagt her i Rigsdagen, blev, hvad der er bekendt for alle, en Række Grundejere betænkelige og trak deres Lejeforhøjelser tilbage eller undlod at fremkomme med Lejeforhøjelser.

Her kan vi jo mindes den herostratisk berømte Tømrermester, der havde foretaget Lejeforhøjelser over for sine Lejere, og hvis Ejendomme — det er ganske ejendommeligt, det er et mærkeligt Tilfælde — netop faldt inden for det Omraade, hvori Statistikken skulde optages. Det er klart, at hvis ikke denne Tømrermesters Forhøjelser var blevet trukket tilbage, havde ogsaa de paavirket Statistikken i opadgaaende Retning; saa vidt jeg husker, drejede de Forhøjelser, han havde planlagt, sig om Lejen i op imod 100 Lejligheder — de faldt dog ikke alle inden for Statistikomraadet.

Paa det Tidspunkt, da Københavns Grundejerforening faktisk paabød Grundejerne ikke at gaa til nogen Forhøjelse, paa det Tidspunkt er det da ad officiel Vej, saa godt som det er muligt, konstateret, at der allerede i Løbet af mindre end halvtredie Maaned var foretaget Lejeforhøjelser i et Antal af mellem 6 000 og 16 000 i denne By. Jeg gentager den Bemærkning, jeg fremsatte her ved første Behandling, at i den Periode, der var gaaet efter den 26. April, var Lejeforhøjelserne regnet ned over denne By, og jeg kan saaledes med Tallene som Baggrund gentage, hvad Det konservative Folkeparti siger er grebet ud af Luften: Tusinder og atter Tusinder har været Vidne til Lejeforhøjelse.

Det næste Spørgsmaal, man kan rejse i Forbindelse med den officielle Statistik, er Spørgsmaalet: Hvilke Forhøjelser er der saa Tale om? Og her viser der sig det interessante, at faktisk er de Lejeforhøjelser, der allerede er foretaget, større, end nogen paa Forhaand havde kunnet vente, ogsaa større, end jeg tidligere har bebudet. Da vi behandlede det første Lovforslag, der var fremsat i denne Samling, gjorde jeg opmærksom paa, hvad man i denne Henseende kunde slutte fra den Statistik, der forelaa. Med Hensyn til de Lejligheder, der ved Lejerskifte var gaaet over fra at være beskyttede til at være fri, havde i Tiden fra 1930 til 1933 Lejestigningen været ca. 10 pCt., og heraf sluttede jeg, at man maatte regne med, at noget lignende vilde ske den Dag, Huslejeloven hørte op. Det

viser sig nu, at for de Tusinder af Lejligheder, hvor Forhøjelsen allerede er sket, ligger Forhøjelsen — her er Tallene ensartede for København og Frederiksberg — paa 15—16 pCt.

Maa jeg i denne Forbindelse i øvrigt et Øjeblik vende tilbage til vor Ven Tømrermesteren, som nu er udstødt i Mørket af Københavns Grundejerforening. Ingen — og jeg saa langt fra som nogen — kan selvfølgelig paa nogen Maade sige, at det er rigtigt, at denne Mand som saa mange andre, saa snart Huslejeloven kunde regnes at ville høre op, for til øjeblikkelig med Lejeforhøjelser, men jeg skal dog ikke nægte, at paa en vis Maade er denne Tømrermester mere tiltalende end hans Kolleger i Bestyrelsen. Han er paa en Maade ærligere, det er jo Sagen! Han har ikke forstaaet, at det hele var Hykleri, at det var en Stilhed, man skulde etablere, saa længe Stormen her i Rigsdagen stod paa. Nej, han har været ærligere end sine Kolleger i Bestyrelsen, han er plumpet ud i det, som hans Tankegang svarede til, og han har ikke forstaaet den højere Aritmetik paa det Omraade.

Jeg spørger enhver: Hvis ikke dette Forslag til Huslejelov havde været til Behandling her i Rigsdagen, tror saa nogen her i København, at denne Mand var blevet udstødt af Københavns Grundejerforenings Bestyrelse, fordi han havde forhøjet Lejen i sine Lejligheder? Ikke een tror det, heller ikke hans Kolleger i Københavns Grundejerforenings Bestyrelse! Der er aldeles ingen Grund til at kvæle denne Mand. Han har tænkt de samme Tanker som sine Kolleger, han har blot været saa uforsigtig at give Udtryk for dem paa en Maade, der var ubekvem i den givne Situation. Det er jo Sandheden.

Det er med denne Sags Behandling her i Rigsdagen, som det er saa ofte, naar man behandler alvorlige Problemer, at selv alvorlige Problemer har deres komiske Sider, og det kan ikke nægtes, at naar man læser denne Betænkning igennem, saa træder Komikken frem paa adskillige Punkter i Det konservative Partis Stilling til denne Sag. Vi ved jo, hvilket Helvede det konservative Parti har haft i de sidste Maaneder i Anledning af hele dette Spørgsmaal, det er en offentlig Hemmelighed... (Christmas Møller: Hvad er det, der er det?). Ja, jeg vil nødig gentage dette Ord.... (Christmas Møller: Jeg hørte det ikke).... Saa siger jeg: Hvor svært det konservative Parti har haft det i de sidste Maaneder i Anledning af denne Sag, det er jo en offentlig Hemmelighed... (Christmas Møller: En offentlig Hemmelighed!).